

Μιχάλη Κόκκινου "Sti Michaela"

Κάθε γραφή, πεζό ή ποίηση, εμπεριέχει μια προσωπική κραυγή. Αυτήν του δημιουργού. Ιδιαίτερα αν ο δημιουργός είναι ένα πολυσύνθετο ταλέντο τότε η κραυγή ακούγεται με πολλούς χρωματικούς φθόγγους, τόνους και αντηχήσεις.

Αν ο ποιητής είναι ταυτόχρονα στοχαστής και ζωγράφος τότε το αποτέλεσμα της σύνθεσης όλων αυτών των ροπών προϊνίζει, εκ των πραγμάτων, ότι θα ακολουθήσει ένα πολυσύνθετο καλλιτεχνικό παράγωγο.

Προσπαθώ να σκισάρω την καλλιτεχνική προσωπικότητα του Μιχάλη Κόκκινου τον οποίο γνώρισα ως εκδότη πριν μια δεκαετία. Βέβαια ο ίδιος, σ' ένα ποίημα του, που περιέχεται στο καινούργιο του βιβλίο «Sti Michaela», αυτοπροσδιορίζεται. Στους στίχους του με τον εύγλωττο τίτλο «Μιχάλης» προσπαθεί να παρουσιάσει τον εαυτό του με δικές του εσωτερικές παραμέτρους. Μόνο που αυτές οριοθετούν ατομικές του προσωπικές ενδοσκοπήσεις.

Το καινούργιο βιβλίο του Μιχάλη, αφιερωμένο στη μικρή του κόρη Μιχαέλα, είναι μια διπλή σύνθεση: ποίησης και ζωγραφικής. Ως παρουσία βιβλίου χαρακτηρίζεται από την εξαιρετική αισθητική αντίληψη η οποία χαρακτηρίζει το Μιχάλη όχι μόνο στις προσωπικές του εκδόσεις αλλά και σε όλη τη γκάμα της επαγγελματικής εκδοτικής δουλειάς του.

Ας έλθουμε όμως και στο περιεχόμενο του βιβλίου. Νομίζω ότι η ποίηση του Μιχάλη φλερτάρει έντονα με τον υπερρεαλισμό. Λιγότερο η ζωγραφική του η οποία όμως και αυτή ενώ κάπου-κάπου διατηρεί φόρμες κλασσικές ολισθαίνει στη πλειοψηφία σε σύγχρονους τρόπους ζωγραφικής έκφρασης.

Σε ορισμένους πίνακες, τα σχήματα, τα πρόσωπα και οι χρωματικοί τόνοι, προβάλλουν συνδυασμούς απροσδόκητους μεν αισθητικά, καλοδεχούμενους Δε.

Η ποικιλία των θεμάτων και των εκφραστικών τρόπων ενισχύεται και από τη χρήση υλικών τα οποία καλύπτουν όλη τη γκάμα. Χαρτί, ξύλο, βερνίκι, σινική μελάνη, λάδι, παστέλ, ακρυλικά, μολύβι, χρησιμοποιούνται επιδέξια δουλεμένα ώστε να δώσουν στον πίνακα το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα το οποίο διανύει όλη την κλίμακα των τεχνοτροπιών από το ρομαντικό «κορίτσι με την άσπρη γόβα», την υπέροχη «Κατερίνα», το ρεαλιστικό «κόκκινο παρεό» μέχρι το «αυγό» και τον «κόκκινο σκούφο με την πίπα» που θυμίζουν έντονα Μπουζάνη.

Η ποίηση του Μιχάλη μπορεί να κινείται στις παρυφές του υπερρεαλισμού αλλά χωρίς δογματικές γραμμές. Άλλωστε ποιητές όπως ο Ουγκώ ή ο Ρεμπώ που έζησαν σε άλλες εποχές και πολύ πριν ο Αντρέ Μπρετόν οριοθετήσει το έδαφος της νέας ποίησης, κινούνταν, χωρίς να το συνειδητοποιούν, σ' ένα χώρο καθαρά υπερρεαλιστικό.

Ο Μιχάλης μέσα σ' αυτό το είδος ποίησης που του αρέσει να κεντά βάζει στον ποιητικό καμβά του και τις δικές του πλούσιες βελονιές. Πότε είναι αισιόδοξες όπως για παράδειγμα στο θαυμάσιο «Ιππόκαμπο» και πότε απαισιόδοξες όπως στη γοητευτικής λιτότητας «άγκυρα» ή στη λυρική «προσταγή».

Η ποίηση του Μιχάλη κολυμπά σ' ένα ποιητικό ημίφως δαμασμένου λυρισμού με στίχους καλοδουλεμένους και λιπούς. Φυσικά και δεν έχω εγώ το γνωστικό υπόβαθρο για να κρίνω πολυσύνθετες καλλιτεχνικές δουλειές όπως αυτή του Μιχάλη Κόκκινου στο βιβλίο του «Sti Michaela». Απλά εκφράζω τα συναισθήματα του απλού αναγνώστη που ξεφυλλίζοντας το βιβλίο του φίλου Μιχάλη γεύεται μια υψηλού επιπέδου διπλή αισθητική απόλαυση: Ποιητική και του χρωστήρα.

Κάλυμνος, Ιανουάριος 2006

Γιάννης Θ. Πατέλλης
Λογοτέχνης
Πρόεδρος Αναγνωστηρίου Καλύμνου «Αι Μούσαι»